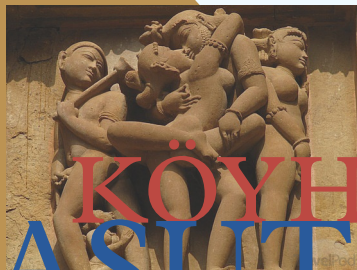

Toni Harju

antamo

KÖYHÄN KAMASÜTRA

KÖYHÄN KAMASUTRA

© 2013 Toni Harju

ISBN 978-952-215-395-1

SARJAN ULKOASU

Marko von Konow

TAITTO JA KANSI

Make Copies

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2013

ntamo

www.ntamo.net

Toni Harju

KÖYHÄN KAMASUTRA

ntamo

Kohtaaminen

Kohtaus on halvasta elokuvasta; rakeinen, välkkyvä kuva, tunkkainen ääni. Valo ja varjo yhtä suttua, mimiikka Cormannin kuisimmasta pätkästä ja eleet Kauhajoen kesäteatterista. Ja mies pöydän takana kuiva ja mitätön kuin hiekan picksemä keppi tai kiville kuollut kala, meriantura, vitun vinguttama krotti. Yskäisy: kumma hönkäys, pälyily: aivovuoto kahvitaukoon, vessaan ja esinahan alle. Kättelyssä varovaisuus ja välttely; vanhojen ihmisten viimeinen akti. Eikä pärstässäkään kehumista: harvat, haaleat hiukset, kasvot kuin kasa korpupujauhoja. Mies, jonka näkee ja unohtaa, näkymätön mies. Syvällä päässä yksi ajatus, elämä, sen pirstaleisena peilinä silmät, lasikuulat, kuolleet planeetat. Kiertämässä laiskasti ummehtunutta avaruutta, pyyhkimässä sen seinä, kattoja ja tuolia, jolle istun. Nahka tuoksuu ja narisee. Tapetut naudat. Vuotaeläimet, perseenaluset. Nirisevät, narskuvat lampaat ja hylkeenpoikaset, huonekaluteollisuuden nahkalapaset. Näyttää hyvältä, tuntuu kivalta. Paina puuta, mitä muuta? Palataan astialle, terveiset akalle, jiienee.

Istut kuin pumpulissa, kohdussa. Putoat pilvien läpi syvään sähköiseen uneen. Tunne valveilla olostä, ympäröivästä valosta. Ja äänet; sydämenlyönnit tai jossakin jumputtava metro. Leikkaussali. Ohjaajan versiossa takauma jälle: avanto ja kirves, viimeinen, veripäissään vinkuva kuutti. Levällään siinä kuin piispa Henrikin aivot ja apulaisohjaajan eväät, hiipan riekaleet. Muista hengitys, kähistään korvaan: yksi, kaksi, ja kolme... Repliikki. Viimeinen ponnistus.

Herääminen ja nukahdus yhtä ja samaa virtaa, epätoden tuntua ja välitilan hämäävää hullua: imukuppi ja elämän ratkaisu: ruma pihti, kättilö, ohjaajan tympeä ilme ja välilihan repivä viite: iso pää ja pieni kuva, leikkaamon lattia.

Editorin, nahkurin öljyiset orret.

Siitä huolimatta katselen ympärilleni huonetta: työpöytä, sohva, pari kirjahyllyä ja muutama kehystetty diplomi, jotka netistä imuroituina roikkuvat seinällä kuin iäisyyden yllä. Olen näkevinäni joukossa tähtiä, punaisia jättiläisiä, mustia aukkoja: Harvard, Yale, Mielen ja Vapauden Instituutti. PSK. Apurahoja varten kasatut järjestelmät. Tieteen ja taiteen paineessa puserretut pökäleet.

Kerro itsestäsi, mies, tuottaja, sanoo pehmeällä äänellä kuin olisi vain hengittänyt pöytään nojaten ja sanat olisivat pudonneet hänen suustaan vahingossa. Toiset puhuvat niin että paikatkin näkyvät, tämä tuskin liikuttaa huuliaan ja on kuin vatsastapuhujan eloton nukke. Kiteytä itsesi muutama sanaan, tekosesi kolmeen lauseeseen.

Tilanne on minulle täysin outo ja uusi, sanon, kuin ensimmäinen, syntymä; puberteetin piinallinen yhdyntä. Kesäfestarit ja pakettiauto, villeys ja vapaus, syliisi toikkaroinut isorintainen humalikko. En tiedä mitä hänelle sanoa. Tyttö pitelee käsissään kovettunutta esinettä kuin mikkiä, musiikki pauhaa ja auto keinuu, miehuutesi sykkii kuin maaginen bändi kaukana lavalla. Silmissä sinertää ajaton autuus, Transitin penkit ja hikinen koppi: nyt loppu pihtailu ja nuukuus! Tästä se lähtee, siinä ajattelee, eloveenaelämä ja kastuvat kedot, kaatuvat ladot, niskassa asuntolaina ja karhea heinä. Ryyti-maa ja velkainen tupa; sielumme salat ja yhteen sulavat sopukat. Kohta on kaikki jo ohi, kortti postissa: hyvää jatkoa ja syksynalkua.

Yrittäkää, mies sanoo kuin nielaisten lauseen lopun ja pisteen ja jättäen odottamaan turhaan suurta sanomaa, jota sadat ankkurit pitelevät ahtaassa satamassa, sankassa sumus-

”Kohtaus on halvasta elokuvasta; rakeinen, välkkyvä kuva, tunkkainen
”Siinä on kauneutta ja
ääni. Valo ja varjo yhtä suttua, mimiikka Cormanin kuisimmasta pät-
groteskia, lyirisyyttä
kästä ja eleet Kauhajoen kesäteatterista. Ja mies pöydän takana kuiva ja
ja banaalia, rinta rin-
mitätön kuin hiekan pieksemä keppi tai kiville kuollut kala, meriantu-
nan samassa paketi-
ra, vitun vinguttama krotti. Yskäisy: kumma hönkäys, pälyily: aivovuoto
sa. Teksti on yhtäältä
kahvitaukoon, vessaan ja esinahan alle. Kättelyssä varovaisuus ja vält-
sujuvaa, toisaalta häi-
tely; vanhojen ihmisten viimeinen akti. Eikä pärstässäkään kehumista:
ritsevää ja outoa. Se
harvat, haaleat hiukset, kasvot kuin kasa korppujauhoja. Mies, jonka nä-
rönsyilee ja vyöryy. Ja
kee ja unohtaa, näkymätön mies. Syvällä päässä yksi ajatus, elämä, sen
siinä on idea: synkkä
pirstaleisena peilinä silmät, lasikuulat, kuolleet planeetat. Kiertämässä
ja surkuhupaisa tari-
laiskasti ummehtunutta avaruutta, pyyhkimässä sen seiniä, kattoa ja tuo-
na yksilöstä, perhees-
lia, jolle istun. Nahka tuoksuu ja naisee. Tapetut naudat. Vuotaeläimet,
tä ja hulluudesta. Ja
perseenaluset. Nirisevät, narskuvat lampaat ja hylkeenpoikaset, huone-
siitä mikä on loppujen
kaluteollisuuden nahkalapaset. Näyttää hyvältä, tuntuu kivalta. Paina
lopuksi totta ja do-
puuta, mitä muuta? Palataan astialle, terveiset akalle, jiienee.”

kumenttia, mikä ku-
”Kasvaa oman itsensä parodiaksi
dosta ja kuvitelmaa.
tavalla, joka loppupeleissä ei jätä lu-
Kuka puhuu, kenelle?
kijalle muuta neuvoa kuin ymmär-
Onko väliä? Miksi?”
tää.” – *Make Copies*
– *aborre körkkö*

